

Înapoi la nimicurile teologiei populare?

Joi, 19 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Dispreț față de lumina adițională pe care Dumnezeu a trimis-o poporului Său a existat mereu, dar în vremea noastră împotrivirea devine monumentală. Oameni care se mândresc cu onorabilul nume de așteptător al revenirii lui Hristos și continuator al reformei protestante depun eforturi susținute de a împiedica razele de lumină trimise acestui popor. Din spatele respectului pentru autoritatea Scripturii, ei resping lumina prin care Dumnezeu încearcă să ne ajute tocmai să înțelegem corect Scriptura.

Împotrivirea față de scrierile sorei White capătă în zilele noastre proporții epidemice, și este trist să observăm cum cei mai înverșunați combatanți sunt „stele” pe care le-am admirat odată pentru strălucirea lor. Ei spun acestui popor că problemele noastre vin din încrederea exagerată pe care am acordat-o Spiritului Profetic. Ei vor să ne convingă că teologia noastră a fost bună pentru secolul 19, dar acum este cazul să facem pasul în post-modernism alături de bisericile luminate ale veacului acesta. Ei ne avertizează că o teologie definită de eseurile unei femei anoste din preistoria religiei ne împiedică să punem în valoare potențialul unei biserici așa mărețe. Bâjbâind prin Spiritul Profeției, noi am pierdut contactul cu teologia luminată a secolului 21. Ei ne cer să ne delimităm de doctrina sanctuarului acum, cât ni se mai oferă șansa de a participa la ducerea evangheliei lui Hristos până la marginile pământului alături de bisericile surori.

Eram obișnuiți cu astfel de opinii venind din partea bisericilor populare, dar ne era greu să credem că oameni de valoare dintre noi se vor putea coborî vreodată la un asemenea nivel. În plus, suntem uimiți să vedem cât de mulți sunt dispuși să plece urechea la asemenea copilării. Se speră că adventismul nostru ar deveni mai luminat dacă am reuși o întoarcere strictă la sola scriptura unde, spun ei, nu există susținere pentru credința noastră fundamentală despre curățirea sanctuarului.

Recent, un tânăr pastor adventist își exprima dezgustul față de poziția unui fost președinte al Conferinței Generale care vorbea astfel despre acest subiect:

„Frați și surori, judecata, cele 2300 de seri și dimineți, sanctuarul, acestea sunt elemente cheie ale identității noastre unice ca mișcare. Renunțați la ele, și încetăm să existăm. Datorită naturii lor critice și importanței lor, ele sunt în atenția specială a celui rău,

iar cel rău atacă rareori din exterior. Dacă ar face așa, ar fi prea ușor de identificat. Este mult mai eficient dacă minează aceste doctrine critice acoperit cu mantaua nevinovată a unora care se prezintă a fi frații noștri, conducători ai bisericii locale, pastori, profesori și administratori, oameni care se acoperă cu haina lucitoare a pluralismului și zic: „Eu sunt un bun adventist de ziua a șaptea, dar definesc aceasta așa cum doresc eu.” Temeți-vă de pionii diavolului deghizați în adventiști loiali care se simt perfect îndreptățiți să elimine sanctuarul, să definească cele 2300 de zile în termeni irelevanți și să facă fără efect solia sanctuarului. Problema este că acești oameni nu sunt adventiști de ziua a șaptea. Ei doar nu au integritatea să admită acest lucru.”

Poate acest președinte nu înțelegea nici el semnificația profundă a adevărului despre sanctuar, dar omul știa ce vorbește când făcea asemenea afirmații grave.

Știți unde am ajunge dacă am renunța la pozițiile pe care pionierii le-au formulat sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu imediat după 1844?

În primul rând ar trebui să credem că sufletul zboară la cer odată cu moartea omului; apoi am predica doctrina iadului și a purgatorului; am merge la biserică duminică și am venera sfinți și moaște cea mai mare parte a anului; ar trebui să mergem la spovedanie regulat și să facem fapte bune spre a recupera avalanșa de păcate; deoarece nu există o perspectivă a revenirii lui Hristos, ne-am apuca de politică spre a mai îmbunătăți condițiile de viață. Acestea sunt componentele grosolane, dar ne-ar sufoca puzderia de aiureli minore și banale ale unei credințe moarte, cuplate cu zel fără pricepere și evlavie fără putere.

Scrierile sorei White sunt o relicvă a secolului 19? Ele sunt un salt fenomenal spre cunoașterea autentică a unui Dumnezeu rațional, consistent, lucid și serios, un salt care ne-a scos din ridicolele doctrine altoite în creștinism în timpul secolelor de beznă papală. Ar trebui să dăm slavă lui Dumnezeu zi și noapte că ne-a scos din mocirla de superstiții tribulaționiste a creștinismului luminat, în care se desfășoară înaltele școli de teologie ale lumii. În loc să apreciem bogăția de lumină care ne-a ridicat deasupra nimicurilor teologiei populare, noi căutăm soluții să ne întoarcem de unde am plecat.

Curând, omenirea întregă va fi confruntată cu teologia demonilor emanând chiar de la autoritatea supremă a zilei – balaurul, fiara și proorocul mincinos – care va binecuvânta credința populară, dar va condamna în cei mai amenințători termeni solia îngerului al treilea. Fără o profundă convingere asupra identității noastre spirituale astăzi, va fi imposibil atunci să rămânem în picioare. Ultima vrăjitorie a Satanei, croită special pentru cei aleși, va fi capodopera lui finală, o măiastră țesătură de adevăr ceresc stropită ici și colo cu suspiciuni nevinovate. Scopul? Să împiedice apariția unui Ilie incomod la ultima confruntare mondială de pe vârful Carmelului spiritual. Doar așa există șanse să câștige lupta, iar pentru aceasta nu se va da înapoi de la nimic.